

IZBĂVIREA DE SINGURĂȚATE

Mulți oameni fac experiența singurătății, a lipsei de prieteni, a dezinteresului celor din jurul lor și aceasta face ca mulți să-și piardă sensul existenței, să piardă gustul vieții. Există în jurul nostru mulți factori care promovează singurătatea, printre aceștia un loc important ocupându-l indiferența unuia față de celălalt. Indiferența și dezinteresul. Câți nu zic: „Nu mă interesează vecinul. Ce treabă am eu cu aproapele meu? Am fost eu pus să fiu paznicul aproapelui meu, paznicul fratelui meu?”. Deși trăim astăzi într-o societate în care oamenii par să se afle în comuniune cu semenii lor prin intermediul a diferite mijloace și metode, totuși tot mai mulți dintre noi se plâng de singurătate. De ce? Pentru că nu multitudinea prietenilor virtuali ne vindecă de această boală a lumii contemporane, nu numărul, uneori impresionant, de contacte telefonice aglomerate în agendele smartphone-urilor noastre ne scapă de ea. Importantă rămâne calitatea prietenilor și a interacțiunilor inițiate cu ei. Dintr-o asemenea perspectivă, înțelegem că singurătatea nu se referă doar la izolarea fizică de alți oameni. Unii se simt singuri, deși au alături familia, colegii, vecinii. Alții trăiesc în aglomerări urbane de milioane de inși, dar resimt acut fiorul însingurării. Frustrările neîmplinirilor existențiale sunt compensate în mod iluzoriu în mediul virtual. Oamenii învață că nu sunt singuri pe pământ și că nu pământul este unica lor locuință, vii sau morți fiind. Dumnezeu a hotărât să Se întrupeze pe pământ ca să ne învețe, să ne dea asigurarea că nu suntem singuri aici, că El există și că este Proniatorul lumii și Creatorul nostru, că El este Cel care poartă de grijă tuturor și că la El ne vom întoarce toți, întru împărăția Sa. N-am ști că suntem nemuritori, dacă n-am ști că există Dumnezeu, dacă n-am avea învățătura Mântuitorului și ordinea morală și spirituală adusă și instaurată de El în lume, dacă n-am ști să răspundem la întrebările de unde venim și unde mergem, ce rost avem aici pe pământ. Am fi niște oameni triști. N-am putea găsi mulțumirea în nimic, știind că la un moment dat totul se termină în pământ și ne prefacem în țărână și cu aceasta s-a sfârșit totul. Nu trebuie să ne temem, căci nu suntem singuri. Singur este cel care nu știe de Dumnezeu, chiar de i-ar fi toți oamenii prieteni. Singurătatea este senzația de gol lăuntric iar umplerea golului lăuntric este posibilă numai pe calea refacerii legăturii cu Dumnezeu, fiindcă lumea mea lăuntrică este un loc pentru mine și pentru El. Într-o rugăciune dinainte de împărtășire se spune: „Cel ce se împărtășește cu Darurile cele dumnezeiești și îndumnezeitoare nu este singur, ci cu Tine, Hristoase al meu”. Viața noastră capătă sens și dobândește lumină numai prin faptul că aflăm din Învierea Domnului că și noi vom învia, că și noi avem o chemare dincolo de ceea ce se vede, că după ce se pune o cruce, la căpătâiul nostru din cimitir, povestea vieții noastre nu se încheie. Pe credința în Înviere se întemeiază tot sensul vieții noastre. Hristos a înviat!

Vrei să te faci sănătos?

† Cuvânt la Duminica a patra după Pași, a Slăbănogului

Mântuitorul Hristos este Izvorul vieții și al sănătății, trupești și sufletești, izvorul milostivirii și al iertării păcatelor, Cel ce ridică pe om din moartea păcatului și îi dă posibilitatea pregustării vieții veșnice încă din viața aceasta ca arună prin întâlnirea și împărtășirea cu El. Duminica de astăzi are legătură cu apa, ce preînchipuie Botezul care îl naște pe om la o nouă viață. Domnul îl vindecă pe slăbănog la scaldătoarea Vitezda de paralizie, dându-i posibilitatea să meargă singur, cel ce până acum fusese purtat de alții. Sfânta Evanghelie ne arată legătura dintre păcat și boală, prin cuvintele Mântuitorului care îi amintește celui vindecat motivul suferinței lui de atâția ani, sfătuindu-l să nu mai repete păcatele pentru a nu ajunge la o suferință veșnică: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14). Păcatul este în primul rând o boală a sufletului care duce și la îmbolnăvirea trupului. Mergând la scaldătoarea Vitezda pentru a-l vindeca pe slăbănog, Domnul îl întreabă: „Voiești să te faci sănătos?”. Aceasta arată că pentru tămăduire este nevoie de voința celui neputincios, căci nici Dumnezeu nu îi anulează acest dar pe care i l-a dat prin creație și nu îl vindecă pe om dacă acesta nu vrea să primească în el lucrarea lui Dumnezeu. Ca și în lucrarea mântuirii, Dumnezeu nu îl mântuiește pe om fără voia sa, chiar dacă posibilitatea mântuirii o au toți oamenii. Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și le-a dat posibilitatea tuturor să o dobândească, dar dacă Dumnezeu voiește și noi nu voim, mântuirea noastră este cu neputință. Slăbănogul răspunde că nu are om care să îl ajute să ajungă în scaldătoare atunci când îngerul Domnului tulbură apa și totdeauna altul se coboară înaintea lui. Treizeci și opt de ani de când această situație se repeta, de când nu se găsea un om care să îi fie milă și să îl ajute și pe slăbănog să atingă primul apa după tulburarea ei de către înger. Atunci să-l ajute, a venit Însuși Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât din ceruri pentru mântuirea oamenilor. El cunoștea bine îndelunga suferință a slăbănogului, dar și multa lui pocăință pentru păcatele săvârșite care l-au adus în starea respectivă, multa lui răbdare fără răzvrătire și multa lui speranță fără întrerupere, care nu slăbise în tot acest timp. Când slăbănogul i-a spus lui Iisus: „Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare” (Ioan 5, 7), el a exprimat, de fapt, mai mult o cerere, decât a dat o explicație, în speranța că cel ca îl întreabă, auzind de atâta suferință, va fi Omul care să-l arunce în scaldătoare. Însă, îndată va constata că Omul de lângă el, este și Dumnezeu, care nu venise să-l ajute să intre în scaldătoare, ci să-l vindece direct prin puterea Cuvântului Său, zicându-i: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă” (Ioan 5, 8). Plin de credință, verificată prin suferință, slăbănogul de la scaldătoarea Vitezda s-a ridicat, a luat așternutul pe care zăcea și a început să umble, slăvind neîncetat pe Mântuitorul.

BOLILE ȘI SUFERINȚA

Suferința și boala sunt urmări ale păcatului. De ce suferă copiii care nu au păcat? Pentru că sunt născuți în păcate, cum spune prorocul David, neînțelegându-se prin asta că faptul zămislirii și al nașterii este păcat, ci faptul că atunci când se zămislesc copiii, cei doi părinți sunt într-o anumită stare păcătoasă. De exemplu, o fire egoistă este o stare păcătoasă, o fire altruistă este o stare bună, virtuoaasă. Dacă se zămislesc copii într-o stare egoistă, pătimășă, dușmănoasă, evident că această moștenire se transmite copilului, care devine „beneficiarul” cauzelor ce generează mai devreme sau mai târziu o boală sau o suferință. Să nu mai vorbim de altele, mai grele: *beția, desfrâul, lăcomia, minciuna, hoția, înșelăciunea, judecata celuiilalt, ținerea de minte a răului*. Boala și suferința, ce sunt în fond? Disfuncții mai mici sau mai mari ale legilor fiziologice, ale funcționalității organismului uman, care are un suport spiritual, duhovnicesc. Acest aspect îl arată și medicina: *la temeiul funcționării organismului este informația, un set de legi duhovnicești*. Se confirmă mai mult pe zi ce trece că o anumită stare a omului favorizează sănătatea, iar o altă stare favorizează boala. Omul cu o anumită pace, liniște și bucurie ține departe boala. Omul aflat sub imperiul tristeții, al depresiei și regretelor favorizează boala, și nu orice fel de boală, ci unele chiar foarte serioase, virulente, uneori incurabile. Însă, de multe ori, o anumită stare de boală și suferință poate fi convertită în binecuvântare. Boala și suferința în general îl ajută pe om să se smerească, să-și conștientizeze limitele, dependența de Dumnezeu, să iasă dintr-o existență și mentalitate autosuficientă, autonomă și să se deschidă Bunului Dumnezeu. Din acest punct de vedere, este o mare binecuvântare. În starea de suferință, omul este mai aproape de adevăr decât în starea de confort și de bine, pentru că, de obicei, binele riscă să-L concureze pe Dumnezeu. Omul se mulțumește cu starea de sănătate, cu bucuria împreună-petrecerii cu semenii lui, a unui pânțec sănătos care-i permite să mănânce tot ce-i place, cu bucuria unei minți sănătoase care poate să „mestece” toate ideologiile și teoriile din această lume sau cu bucuria unui suflet care se poate îndulci cu tot felul de amăgiri și iluzii. Toate acestea îl țin pe om departe de adevărul lucrurilor, de adevărul propriei existențe. Confruntarea cu suferința și cu boala îl trezește, iar când se confruntă cu limitele posibilităților sale fiziologice, când organismul nu mai face față singur provocărilor, omul își dă seama că are o existență limitată. Abia atunci începe să se gândească serios dacă are acces la o resursă nelimitată, care este cea dumnezeiască. În acest fel, suferința ne aduce mai aproape de Dumnezeu și devine o binecuvântare. Dumnezeu îngăduie suferința pentru că este o stare în care omul se poate apropia și de semenii săi și de El. Omul care beneficiază de multă suferință, va primi o plată pe măsură.

Păcatul ne desparte de Dumnezeu, Care este Izvorul vieții și îl pune pe om în contradicție față de toate legile care lucrează atât în el, cât și în natură. Mila lui Dumnezeu așteaptă pocăința și întoarcerea omului. Bolnavul este dator să se curețe de păcat și să se împace cu legea lui Dumnezeu. Amin.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Sâmbătă	07:00-	Sfânta Liturghie (LIVE)
16 mai	08:30	Pomenirea morților (LIVE)
Duminică	07:00-	Utrenia (LIVE)
17 mai	10:30	Sfânta Liturghie (LIVE)

Viața pe gratis

Vine o vreme când se termină totul. Când plecăm într-o clipă. Fără telefon mobil, fără casă, fără mașină, fără o scrisoare de rămas bun, fără să luăm cu noi banii din cont sau altceva. Plecăm fără cuvinte, fără planuri de viitor, fără iluzii, fără să primim „like”-uri pentru isprava de a părăsi acest pământ. Plecăm fără nimic. Plecăm singuri. Mai devreme sau mai târziu, la fel ca pe „facebook” când unora nu le mai place de noi, toți primim „block” de la viață. Cu un singur lucru rămânem, cu răspunsul nostru la darurile oferite de Dumnezeu gratis, fără vreo contraplată. Rămânem cu ce am făcut pentru sufletul nostru, cum și dacă am cultivat în el bunătatea, mila, recunoștința față de Dumnezeu și față de oameni. Veșnicia vine pentru fiecare cu un dar special. Cu răsplata pentru ceea ce am lucrat, bun sau rău în viață. Nimeni nu rămâne nerăsplătit de Dăruitorul vieților noastre. Primim în fiecare clipă viață de la Dumnezeu și respirăm gratis aerul lui Dumnezeu, dar nu mulțumim nici măcar o dată pentru aceste daruri.

Cei doi ologi

Erau doi ologi care cerșeau la drum. În vremea aceea, s-a pornit un alai bisericesc cu o icoană făcătoare de minuni. Un credincios, văzând pe cei doi ologi, le-a zis:

– *Ca să vă tămăduiți de neputința voastră, stați în calea acestui alai sfânt și icoana făcătoare de minuni are să se milostivească și de voi.*

Auzind acestea, unul din ologi a zis celuiilalt:

– *Ce zici? Dacă ne vindecăm, cine ne mai dă bani? N-ar fi mai bine s-o plecăm și să rămânem tot ologi?!*

Și plecară de acolo. Așa se întâmplă cu mulți dinte creștinii. Se feresc din calea vindecării sufletului lor, rămânând în „ologea” lor de mai înainte. Mulți fug de biserică și de cele ale sufletului, stând într-o viață de nepăsare și de păcat.

Un om normal

Într-o veche tradiție se păstrează amintirea cuiva care s-a dus la un înțelept și l-a întrebat: „Înțeleptule, am văzut un om zburând. Va fi fiind acesta drept în fața lui Dumnezeu?”. „Nu știu. Să mă mai gândesc”, a răspuns acela. „Am mai văzut și un om mergând pe apă ca pe uscat. Va fi fiind acesta drept în fața lui Dumnezeu?”. „Nu știu. Să mă mai gândesc”, a răspuns și de data aceasta înțeleptul. „Am văzut însă și un om ca toți oamenii, unul ca noi, ca re-și făcea datoria cea de toate zilele în fața lui Dumnezeu, dar nu se deosebea cu nimic de ceilalți oameni, nici nu zbură, nici nu mergea pe apă ca pe uscat. Acesta cum o fi?” Înțeleptul i-a răspuns fără ezitare: „Acesta este drept în fața lui Dumnezeu, pentru că acesta face cele ale oamenilor. Nu este dat oamenilor nici să zboare, nici să meargă pe apă ca pe uscat, dar le iese dat să fie oameni cumsecade. Și dacă sunt oameni cumsecade, aceștia sunt drepti în fața lui Dumnezeu”.

Până la Dumnezeu, nu este nici jos, nici sus, nici aproape, nici departe, pentru că Dumnezeu este pretutindeni și de aceea El este mai aproape de tine decât sufletul și trupul tău, numai să știi și să afli această apropiere prin credință și rugăciuni.

